

Karolina Ramqvist
HANS PIGE

Oversat af Pia Juul

TIDERNE SKIFTER

Hans pige

Er oversat fra svensk efter „Flickvännen“
Copyright © Karolina Ramqvist 2009
Published by agreement with Salomonsson Agency
Dansk udgave © Tiderne Skifter, 2010
Forlagsredaktion: Claus Clausen
Sats: BookPartnerMedia, København
Tryk: special-trykkeriet viborg a-s
ISBN 978-87-7973-397-8

*Oversættelsen har modtaget støtte fra
Kulturkontakt Nord*

norden

Nordisk Ministerråd

Tiderne Skifter Forlag
Læderstræde 5, 1. sal 1201 København K
Telefon 33 18 63 90 Fax 33 18 63 91
E-mail: tiderneskipfer@tiderneskipfer.dk
Læs om forlagets øvrige og kommende udgivelser på:
www.tiderneskipfer.dk

*Home is where I live inside my white powder dreams
Home was once an empty vacuum that's filled now with my
silent screams
Home is where the needle marks
Try to heal my broken heart
And it might not be such a bad idea if I never, if I never went
home again*

Det var Valentine's Day. Han ringede til mig på arbejdet og sagde, at han havde en gave der ikke kunne vente. Han var nødt til at komme med det samme. Det var en times tid efter frokost. Vi kørte ud til et nybygget villakvarter ved vandet, og jeg følte mig ret sikker på, at han havde købt en kajak til mig, så vi skulle ud og ro. Han var friluftsmenneske. Han parkerede uden for et hus med en strandgrund, hvor der lå to kanoer trukket op på broen. Vi stod ud af bilen, og han gik ind gennem lågen og foran mig op til indgangen, hvor han standsede og tog en kuvert op af lommen.

Jeg fik en nøgle.

Jeg så på ham. Hans ansigtsudtryk var overdrevent neutralt.

Mine hænder rystede. Han stillede sig bag ved mig og holdt om mig og lagde sin hånd over min, da jeg stak nøglen i låsen. Han drejede, stadig med min hånd mellem sin og nøglen, puffede døren op og løftede mig op i favnen. Tog et skridt over dørtærsklen og satte mig ned igen. Jeg stod på tå med armene rundt om hans hals. Jeg kyssede ham.

Det var et øjeblik der delte mit liv ind i før og efter. Det var også der jeg begyndte at tænke på Karen. Det skulle kun være ham og mig, men det var i det øjeblik hun gjorde sin entré i min hjerne. Det var som om hun stod ved siden af og kiggede på os.

Da Karen kommer ind i sit nye hus for første gang, ser hun stresset ud, som om hun jages af samme følelse af virkeliggørelse som jeg følte, som skyllede over mig i samme sekund

som jeg forstod hvad han havde gjort. Hun ser ud til at tænke at hun må standse dette øjeblik af lykke et sted halvvejs oppe ad trappen eller her nede i entreen, holde det fast for at gøre det klart for sig selv at dette her sker nu.

Da jeg kom ind følte jeg det lige sådan. At få et hus var det ultimative for mig.

– Du, sagde jeg.

– Værsgo, sagde han. Eller man siger måske velkommen. Velkommen hjem måske ligefrem.

Jeg kiggede på ham. Han nikkede og så tilfreds ud. Han grinede og krammede mig og så ud til at synes, at mit ansigtsudtryk var sjovt. Så løftede han mig op og bar mig op ad en trappe. Jeg forsøgte at se mig omkring og kigge ind i alle de rum jeg nåede at få øje på. Jeg nåede at registrere møblerne og tapeterne og tæpperne og gulvene. Jeg lukkede øjnene, han lagde mig ned på en seng, der stadig sad plastic på, i et af værelserne på overetagen og begyndte at klæde mig af mens han snakkede om det som han mente var hans valentinesgave.

Jeg havde en neonrød bh og neonrøde trusser på og han sagde at han godt kunne lide det.

Jeg kiggede op på rækken af indbyggede garderober ved siden af sengen.

Jeg kunne godt lide det.

Hjemme hos Karen og Henry Hill var garderoberne fulde af tøj, skrivebordsskufferne fulde af smykker. Henry havde femten jakkesæt der kostede mindst tusind dollars stykket, tredive skræddersyede silkeskjorter og over tyve par krokodilleskindsko der var indfarvet så de matchede hans blazere og jakker af kashmir. Karen ejede fire minkpelse og havde hushjælp og barnepige. Alt i deres hus var specialimporteret og specialfremstillet. Det var i tresserne.

I begyndelsen syntes jeg at det var væmmeligt at der altid blev shoppet så meget og blev brugt så mange penge. Nu havde jeg vænnet mig til det, jeg var begyndt at synes om det og at kræve det. Jeg hviskede tak og han svarede du er det værd, samtidig med at han samlede mine håndled i et greb oven over mit hoved og styrede sig ind i mig på nøjagtig den måde som han havde gjort før, og jeg flyttede underkroppen cirka to centimeter på nøjagtig den måde som jeg havde gjort lige så mange gange før. Og jeg spekulerede på hvor mange gange til vi kunne gøre sådan.

Jeg forsøgte at se et billede af os der i sengen. Jeg forsøgte at fokusere på kroppen, forsøgte at bevæge den sådan at han virkelig skulle mærke nøjagtig hvor meget jeg var det værd. Jeg havde hellere villet fokusere på den totale tilfredsstillelse jeg mærkede i den kendsgerning at jeg befandt mig nøjagtig der hvor jeg ville være. Jeg havde læst sådan en sætning i mit horoskop for denne her vinter:

Du vil komme til at føle, at du endelig står på det sted du så længe har sigtet mod.

Det her er den første dag.
Han er lige gået.

Jeg er alene.

Jeg står i køkkenet.

Det er morgen og min mand er gået på arbejde, kan man sige. Inden han lukkede døren bag sig råbte han at vi ses snart.

Ja, skat. Vi ses snart.

Jeg står her igen, i den velkendte stilhed efter de velkendte lyde. Hans stemme, døren, bilen, gruset udenfor. Glasset i min hånd gennem luften i en perfekt bue mod fliserne over køk-kenvasken. Lyden af vand og glas mod marmor og rustfrit stål.

Bare tørre op inden han kommer tilbage.

Meget kommer til at handle om lyde nu.

Jeg ved det.

Jeg går op ad trappen til overetagen og ind i mit badeværelse.

Jeg kan stadig godt lide hvordan det lyder. Mit badeværelse.

Jeg står foran spejlet. Det er ikke første gang tanken kommer, men det er første gang jeg tænker den til ende: Jeg begynder at se gammel ud. Jeg forstår at det er noget som alle kommer ud for, at stå foran et spejl og se med egne øjne at man begynder at se gammel ud. For mig er det i dag det sker. Mit ansigt er ældet. Andre har sikkert set det længe. Jeg har altid været flot, det ved jeg. Det er ikke noget jeg siger for at prale, det er bare en kendsgerning, jeg har altid haft en god

knoglebygning, gode tænder og læber, god hud og godt hår.
Jeg har altid set ung ud.

Nu. Nu begynder alt at forfalde.

Der vokser hår ud på min hage og på mine kinder. Jeg plukker dem ud med en pincet samtidig med jeg plukker øjenbryn, men de bliver flere og flere og de vokser ud hurtigere end jeg kan nå at plukke.

Jeg spekulerer på hvad der vil ske med mig når alt styrter sammen.

Jeg spekulerer på om han også har set det.

Det er bagsiden af at være sammen med en mand som John. Han kan få hvem som helst. Og uanset hvad han selv siger så tvivler jeg på at han vil komme til at vælge mig når jeg bliver gammel og grim.

En af bagsiderne.

Jeg børster tænder og trykker en stribe blegningsgelé ud i en bideskinne og stopper den i munden.

Jeg børster kroppen med fingervanter af nylon og koncentrerer mig om to cellulitissteder højt oppe på det ene lår, som morgen efter morgen kigger på mig fra spejlet. Jeg trækker forsigtigt hænderne over halsen, hårdt mod albuerne, hårdt på hælene, gubber frem og tilbage over armene, maven og brystet, frem og tilbage over maven igen. Jeg barberer mig ikke.

Jeg koncentrerer mig om hvordan vandet i bruseren skyl-
ler alting bort. Vandet kan skylle alt det bort der skraber og
gnaver og gøre mig til en der ikke står over for det som jeg
står over for den her dag, weekend. Jeg tænker ikke på ugen
nu.

Når vandet er varmt nok og dampene tilstrækkeligt tætte
kan alt forsvinde.

Huden på brystet og kinderne bliver pletvist mørkerøde.

Men det kan ikke få døren til at blive åbnet dernede og
hans trin til at lyde på trappen igen.

Jeg lukker for vandet. Badeværelset er varmt og fugtigt af damp. Jeg tænder for klimaanlægget, ruller håret ind i et håndklæde, spytter bideskinnen ud i håndvasken, skyller munden og børster tænderne igen, forsigtigt, så emaljen ikke skal blive beskadiget.

Bag min håndvask sidder der et papetui fasttapet med et pillekort indeni.

Han gemmer våben, du gemmer p-piller, sagde Linda engang og jeg fortrød at jeg havde sagt noget til hende. Man skal aldrig fortælle nogen noget. Det er regel nummer et. Man kan være tæt, men ikke så tæt.

Jeg bruger pincetten til at trække pillerne frem, trykker en ud og skyller den ned med vand fra hanen, skubber kortet ind i etuiet igen. Lægger pincetten tilbage i en japansk æske som den deler med fire andre pincetter og en øjenvippebøjler. Så skidedumt at fortælle det til Linda. Så unødvendigt. Visse ting er for vigtige, visse ting kan man bare ikke sige til nogen. Andre havde forstået det for længe siden, men jeg er så naiv. Jeg skal se at få lært en anden nærhed.

Jeg smører mig ind og tager et par træningssHORTS på. Jeg kan godt lide som mine ben ser ud i dem. Jeg børster ikke håret, men sætter det bare op i en tot.

Jeg sminker mig ikke.

Jeg går ud i gangen og gennem soveværelset hvor John har redt sin side af sengen med sædvanlig perfektion og hvor der stadig er en tydelig fordybning der hvor han har siddet og taget sko på og snøret dem. En skotøjsæske med silkepapir i står på gulvet sammen med to poser fra en sportsforretning. Han har altid nye træningsdragter og nye joggingsko på når han er ude på den her måde. Det bliver mere og mere sjældent nu. Jeg fatter egentlig ikke hvorfor han gør det, jeg tror ikke han behøver det. Jeg er bange for at han ikke behøver det men gør det alligevel. Jeg er bange for han gør det for at få kicket.

Jeg spørger aldrig om hans job. Heller ikke om hans penge.

Jeg går ind i hans badeværelse. Vasketøjskurven er halvfuld.

Jeg tager en T-shirt op der går mig til midt på låret. Man kan kun se lidt af shortsene når den kommer på. Egentlig er det her for tidligt, egentlig skal jeg ikke løfte låget på snavsetøjskurven før i morgen men noget er anderledes denne gang. Jeg fornedrer mig allerede nu, fornedrer mig med snavsetøj. Han synes det er sødt. Når han kommer hjem og ser mig i sofaen i hans tøj, når jeg har siddet oppe og ventet på ham en hel nat. Du er sød, siger han. For mig er det ikke sødt, det er desperat, sygt. Jeg tager et par boxershorts op og lægger dem ned igen, lægger låget på. Jeg ville ønske at jeg ikke behøvede at gå gennem soveværelset igen. Jeg kigger ikke på skotøjsæsken.

Jeg går tilbage gennem gangen og ned ad trappen til køkkenet og er på vej til at tænde radioen også men får i sidste sekund standset mig selv. Ingen radio nu. Ingen tv-programmer med nyheder.

En kaffekop, to mobiltelefoner, en almindelig trådløs telefon og en cigaretpakke. Mine hænder holder det hele.

Jeg puffer yderdøren op, hans golfkøller i tasken i hjørnet ved døren, og kommer ud på fortrappen samtidig med at naboen jogger forbi vores låge.

Syrener i luften.

Han er læge.

Jeg sætter koppen ned og forsøger at tænde en cigaret uden at tabe telefonerne. Jeg skal bære omkring på dem, jeg har endnu ikke mistet håbet hvad dem angår. Jeg tænker hele tiden på ringesignaler, lytter efter dem. Er parat.

Han har løbetøj på. Han standser op og bevæger sig lidt på stedet, strækker ud og råber til mig over stakittet.

– Alt vel?

Jeg nikker.

– Du bliver hjemme eller?

Han så da John kørte.

Han så ham komme med sin taske og sætte sig ind i bilen.
Bliver hjemme.

Jeg nikker igen og smiler. Jeg kan ikke huske hvad han hedder.

For første gang ser jeg denne gang hvor ensom min Camaro ser ud i indkørslen. Jeg spekulerer på om han også ser det. Hjulsporet ved siden af. Grus og kogler.

Jeg skammer mig over at han ser at jeg ryger på denne tid af dagen. Jeg begynder altid at ryge i de her tilfælde. Det gør de andre også. Bagefter tager det flere uger at holde op igen. Jeg siger at jeg har glemt hans navn og han siger at han hedder Thomas. Han bliver stående og strækker ud med armene om fyrrestammen. Mærker efter barken på huden på underarmene da han slipper taget. Han siger at vi burde komme over en aften og grille før de tager ud i skærgården, og så vinker han og går.

Gad vide hvad han tænker.

Hvad skulle vi snakke om?

Røgen sætter sig i T-shirten. Johns T-shirt.

Jeg smider skoddet i min rododendron og går ind igen. Hvor mange skodder ligger der ikke der ved rødderne. Hvor mange gange er jeg begyndt og er holdt op igen. Nikotinen kommer da jeg træder over tærsklen. Det forhøjer følelsen. Jeg har boet her i over halvandet år nu, men jeg kan stadig komme tilbage til følelsen når jeg kommer hjem. Det er perfekt.

Jeg elsker mit hus og jeg elsker at han gav mig det.

Jeg behøver ikke mere, det bilder jeg mig ind.

Min første rigtige kæreste sagde at han ville bygge et hus af muslingeskaller til mig. Min næste kæreste sagde at vi skulle have et hus ved havet. John sagde aldrig noget.

Jeg ville have en der tog sig af mig.

Alle før ham havde sagt at de ville gøre det, de lovede at gøre det uden at jeg bad om det, men der var aldrig nogen der gjorde det. De snakkede og så stod jeg der med det hele. John købte et fucking fandens hus. Det fungerer stadig for mig. Også på den her slags dage, eller især på den her slags dage. På den her slags dage er huset det der holder mig oppe. Jeg er i huset. Jeg kigger på det hele og mærker på det hele, hver detalje. Jeg lader fingrene glide hen over tapetet i entreen. Jeg går gennem rummene og venter på tidspunkter hvor lyset forandrer sig og det hele bliver endnu smukkere.

Et nyt hus havde aldrig været vigtigt for mig, men John kan godt lide alt hvad der er nyt. Det kan Linda og Therese også. Jeg kan godt lide alt hvad der er gammelt, men det spiller ingen rolle. Ingenting spiller nogen rolle med ham. Jeg elsker at han giver mig det her. De indbyggede lamper i alle loftterne. Køkkenafdelingen med kogeø og alting rustfrit. Terrassen. Egeparkettet i underetagen. Trappen ovenpå. Gelænderet. Væg til væg-tæppet i soveværelset. Badeværelserne. Gulvvarmen. Sengene. Fyrretræerne gennem vinduerne. Jeg elsker alt det her.

Jeg læser en artikel i Cosmopolitan om mandens erogene zoner. Jeg har bladet hvilende mod brystet. Kroppen udstrakt, fødderne på en pude. Sofabetrækket kradser mod ryggen i sprækken mellem tøjet.

I den anden sofa ligger Big og sover.

Jeg ser på hende gennem orkideerne der står placeret i en skål på sofabordet mellem os. Det giver et sæt i hende og hun udstøder små lyde, hendes snude dirrer. Hun drømmer.

Jeg lægger bladet fra mig og rejser mig og da jeg går ud i entreen og henter snoren der hænger på en krog ved døren vågner hun og kommer med logrende hale. Hun tager snoren mellem tænderne og vi skræver over et par sko der står efterladt på entrémåtten.

Vi går ud gennem døren, gennem lågen.

Thomas kører ud af sin indkørsel samtidig med vi kommer ud på vejen. Han vinker og jeg mærker hans øjne i bakspejlet da han kører ud og forbi os, mod motorvejen. Han har en Volvo V70. Jeg spekulerer på om hans kone plejer at kalde ham doktoren. Om han synes det er sexet eller bare pinligt. Jeg spekulerer på om de går i seng med hinanden, hvor tit, hvor længe, hvad de gør. Tager han hende bagfra eller sidder hun oven på ham? Gør de det i badeværelset? Kan han lide at slikke hende? Er det underligt at man tænker sådan om andre, om folk man ikke kender, knapt nok har snakket med?